

men saaledes, at vi ville, at der skal kunne herske en vis Tryghedsfølelse. Naar derfor det ærede Medlem for Ribe kalder sig konservativ, er det jo den moderne Venstre-konservatisme, som man ikke kan have megen Tillid til, særlig naar man mindes, at det var fra den Side, der i sin Tid fremkom det mærkelige Tilbud til ærede Medborgere om, at de kunde faa Lov at lugte til Tulipanerne. Det er jo saadan, at det er umuligt her i Samfundet paa nogen Maade at skabe Tilfredshed hos alle, men det, som man i høj Grad kan, er virkelig at imødekomme de berettigede Krav, der stilles. Selv om man i og for sig kunde sige, at de Forandringer, som ske gennem Reformen, ere uheldige, opvejes det jo derigennem, at en Reform er virkelig nødvendig og retfærdig. Naar man skulde se paa, hvorledes Højres Stilling til de forskellige politiske Partier vil blive, er der særlig af det ærede Medlem for Ribe talt om Højres Stilling til Socialdemokratiet. Jeg vil i den Anledning sige, at det jo nu for Socialdemokratiet er en Hovedopgave at faa gennemført den socialistiske Stat. Det er jo nu deres Hovedopgave mere end nogen Sinde, det have vi set af den nylig afholdte Kongres i Tyskland. Tidligere var man ikke altid sikker derpaa. Under disse Forhold er det klart, at vi Modstandere af den socialistiske Samfundsorden maa være Modstandere af Socialdemokratiet, og jeg tror heller ikke, at dersom Socialdemokratiet i sin Agitation alene gik frem for den socialistiske Stat, saa vilde være naaet saa langt. Men Forholdet er jo det, at Socialdemokratiet i Kampen mod det bestaaende Samfund rundt om opsøger alle de uheldige Forhold i Samfundet for at benytte dem i Agitationen. Det forekommer mig, at naar man staar over for denne Optræden, maa Pligten være den at rette sin Opmærksomhed og udskille de Krav, som komme frem og virkelig ere retfærdige — fra hvem de end komme — og imødekomme dem. Men paa samme Tid maa man søge at overbevise Befolkningen om, at de Krav, der ere uretfærdige, ogsaa ere urigtige. Der er talt om, at hvor Højre var stærkt, var Socialdemokratiet ogsaa stærkt, men hvor Venstre var stærkt, var der ikke noget Socialdemokrati, og man har i den Henseende henvist til Forholdet i Byerne; men der er jo Forholdet snarest det, at hvor der er et stærkt Højre og et stærkt Socialdemokrati, der er Venstre absolut overflødig. Det har vist sig rundt omkring i vore Provinsbyer. Og naar det

ærede Medlem for Ribe (Busk) mener, at det skulde skyldes Højre, at Socialdemokraterne være vundne frem i Byerne, men at det var Venstres Skyld, at de ikke være vundne frem paa Landet, saa tror jeg, at det ærede Medlem tager absolut fejl. Thi naar Socialdemokratiet har vundet stærkt frem i Byerne, skyldes det i første Række det, at det der har været lettere, fordi Arbejderne levede mere koncentreret, at faa dem fagligt organiserede og gennem Fagorganisationen at vinde politisk frem. Ude paa Landet har Forholdet været et helt andet. Og dertil kommer ogsaa det — og det kan Venstre maaske have sin Andel i, at hidtil have Bønderne været i absolut Opposition til de bestaaende Forhold, og da de der have staaet som radikale, have de ogsaa staaet som saadanne i Arbejdernes og de mindre Husmænds Bevidsthed, og derfor har Socialdemokratiet ikke formaat at vinde frem derude. Men naar det ærede Medlem og flere andre have talt om, at Højre sammen med Socialdemokratiet skulde angribe Regeringen og Venstre, vil jeg sige, at hvis det skulde ske, er det i hvert Tilfælde ikke efter en forud aftalt Plan, men ganske tilfældigt. Det er jo meget rigtigt, naar det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (Knudsen) sagde, at naar Højre og Socialdemokratiet samtidig stemme mod et eller andet, er det ofte af stik modsatte Grund. Det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds nævnte i saa Henseende Skattelovene og sagde, at Højre havde stemt imod dem. Jeg stemte mod Skattelovene, fordi jeg fandt, at de vare uretfærdige. Jeg ved ikke, om Socialdemokraterne stemte imod dem af den stik modsatte Grund. Nu er der med Hensyn til Skattelovene profeteret saa meget om, hvorledes de ville komme til at virke ude i Befolkningen, og der er talt om, hvorvidt de i Virkeligheden ere retfærdige eller ikke, og nu er den Tid meget nær, da vi ville kunne faa Virkningerne af disse Love at se, og Erfaringen vil saa vise os, om de have været retfærdige.

Jeg vil sige, at jeg betragter mig selvfølgelig som en politisk Modstander af Venstre. Jeg hører absolut til dem, der mene, at man ikke saaledes uden videre skal sige ja og Amen til alt, hvad den almindelige Valgret siger, og saa blive i den Tro, selv om det ikke er godt. Der er imidlertid talt om enkelte Fejl, som den almindelige Valgret kunde have begaaet, og der er i saa Henseende fra den højtærede Krigsministers Side sagt, at den